

VĚSTNÍK

P. b. b.

Čs. lidového sdružení
a čs. katolických spolků
v Rakousku
Adresa: „Věstník“,
15, Pelzgasse 17, 1150 Wien

Ročník XXXI.

Vídeň, září 1984

Číslo 7-9.

Wien, Minoritenkirche

Převor umístil sošku nejdříve v klášterní oratoři. Záznamy praví, že si řeholníci velmi brzo Božské Děťátko oblíbili, před ním konali svoje pobožnosti a rozjímání, k němu se utíkali ve všech svých duchovních, ale i tělesných potřebách. Zakrátko také i oni poznali jeho blahodárný účinek a to po všech stránkách. Duševní pohoda se rozprostírala celým klášterem a i jeho chudoba pomalu mizela.

Řeholníci nikdy nelitovali, že Jezulátku poskytli přístřeší. Byli by sobečtí, kdyby mysleli pouze na sebe a ne také na jiné. Z toho důvodu občas vystavovali sošku v kostele, aby i věřící měli možnost čerpat z této studnice dary Boží. Netrvalo dlouho a troušily se různé zvěsti o zázračné sošce. Tyto se dostaly i sluchu řeholníků, že na př. na přímluvu Jezulátka se udála uzdravení, kde lidská pomoc a věda selhaly. Nemocní, u kterých se lékaři vzdali každé naděje, se náhle uzdravili, slepí opět nabýli zraku, hluchí zase slyšeli, chromí odkládali svoje berly. Tato uzdravení nezůstala utajena. Pověst o zázracích se rychle rozletěla po celé Praze, ba po všech českých zemích a dokonce

i do zahraničí. Nyní se již nemluvílo o voskovém Jezulátku, nýbrž o Pražském Jezulátku.

Přes veškerá dobrodiní, které Pražské Jezulátko svým ctitelům uštědřovalo, nebylo samo ušetřeno lidské zloby. Klášterní noviciát byl přeložen do Mnichova. V Praze zůstalo pouze několik kněží a i ti nakonec uprchli, když Sasové v roce 1631 obsadili město. Jinověrci převzali kostel do své správy po té, co kostel byl vojskem vyplněn. Dnes se divíme, že ani jeden z kněží nebo noviců nevzal si Jezulátko sebou. Soška zůstala na svém místě. Pochopitelně bylo Jezulátko jinověrcům v cestě. Sňali ho z oltáře, ulomili mu obě ručičky a hodili do starého haraburdí, které se nashromáždilo za oltářem.

Po sedmi měsících byli Švédové z Prahy vyhnáni. Karmelitáni se vrátili z exilu a převzali kostel i s klášterem opět do své správy. Ani nyní, když se jim v důsledku války vedlo zle, kostel a klášter byli v zuboženém stavu, nikdo si nevzpoměl na Jezulátko. Než se klášter trochu ze všeho vzpamatoval, hrozilo Praze nové obsazení Švédy. K obsazení však nedošlo. Přišla však jiná těžká rána. V důsledku bídy a hladu se rozšířil mor. Denně umíralo několik desítek lidí.

V této těžké a kruté době našel nejmenovaný novic sošku, jak napsal kronikář. Místo aby o nálezu uvědomil představeného, opět zahodil sošku, která měla uražené obě ručičky. Pravděpodobně ji před tím neznal a nikdy neslyšel o jejím vlivu. Není bez zajímavosti, že tento mladík, který byl pro svoji milou povahu a zbožnost velmi oblíben, znenáhla se stával drzým a neposlušným, takže jej musel převor nakonec propustit.

Řízením Božím přichází v roce 1637 karmelitán P. Cyril a Matre Dei zpět. Tento kněz prodělával svůj noviciát v karmelitském klášteře na Malé straně a byl velkým ctitelem Pražského Jezulátka. Byl velmi zklamán, když Jezulátko nenašel na svém místě a nikdo mu nemohl říci, co se ním stalo. Umínal si, že ho bude hledat, až ho najde. Prohledal kde jaký kout, vyptával se a snažil se najít někoho, kdo by mu mohl něco říci o Jezulátku.

Jednou, když šel kostelem, zdálo se mu, že ho někdo vzal za ruku a vedl ho za oltář. Zde viděl staré haraburdí, jak je tu Švédové zanechali. Myslel si: zde přece Jezulátko nemůže být. Nedalo mu to a prohrabal haraburdí. Najednou se objevilo Jezulátko, dokonce v šatečkách, ale celé zaprášené. (Pokračuje.)

J. Dunajský

Žádná situace není beznadějná!

+++++

Dostaneš-li se do zdánlivě beznadějně situace, pros Boha o radu. Pros ho tak dlouho, až zase uvidíš světlo a máš naději! Na světě neexistuje ani jedna beznadějná situace. Každá zkouška, která tě potká, je jen jedním z úkolů ve zkouškách, které máš řešit. Proto se ptej Boha o radu! Má ti ukázat, co míní s touto situací. Má ti pomoci, abys ve zkoušce obstál. Bůh nechce tvoji smrt nebo tvoji zkažení, nýbrž chce ti pomoci. Dej si pomoci. Modli se k Bohu a ptej se Ho bouřlivě a vroucně, až ti ukáže znamení, které ti dá novou naději. Možná, že je pro tebe toto poznání zprvu bolestné. Když na příklad při přemýšlení objevíš, že jsi vlastně svojí bídou sám vinen: "Pane, byl jsem k lidem hrubý a nespravedlivý, a proto tu teď sedím tak sám... nemůžeš mi pomoci?" Ale každé poznání, které ti Bůh dá, tě chce vést k naději, neboť Bůh je život! Proto máš nalézt cestu k životu. Pros Boha; pros ho tak dlouho, až ti dá světlo a síla naděje tě udělá zase veselým a posílí tvoji duši.

Důvěřuj v Boha, on ti pomůže, doufej v něho, on ti urovná tvé cesty...

Kdo v něho doufal a byl opuštěn? Kdo ho volal a nebyl vyslyšen? (Sir 2, 6-10)

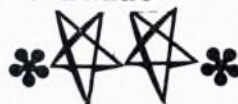
Příteli, nevzdávej se naděje. Jinak se vzdáš života. Život znamená mít naději a budoucnost. Kdo se vzdá poslední naděje, vzdá se Boha a vrhne se do náruče smrti. Příteli, nepochybuji nikdy o Bohu a jeho pomoci! Nenech padnout sám sebe, nevrhni se do propasti hořkosti, opuštěnosti a tmy!

Běda zbabělým srdcím a malátným rukám. Běda vám, kdo jste ztratili naději!" (Sir 2, 12-14)

Kdo nemá žádnou naději, nechal padnout sám sebe i Boha. Zasněť se Bohu a pros Ho, aby tě nenechal nikdy padnout, ty nenechal padnout Boha:

Lní k Pánu a neodbočuj z jeho cesty, abys byl na konec vyslyšen. - Přijmi vše co tě potká, vytrvej v každé tísní! - Neboť zlato se zkouší v peci a každý, kdo se líbí Bohu (Sir 2, 3-5)

Neexistuje žádná beznadějná situace. Stane se pro tebe požehnáním, necháš-li se Bohem vést a tvořit. Žádej Ho vždy o radu.

Modlitba o humor

+++++

Daruj mě dobré trávení, ó Pane, a také něco k strávení!

Daruj mě zdraví těla, s potřebným smyslem pro to, abych je udržel pokud možno v pořádku.

Daruj mě svatou duši, ó Pane, která podrží v oku vše co je dobré a čisté, aby se při pohledu hříchu nezalekla, nýbrž aby našla prostředek, skrze který by zase vše uvedla do pořádku.

Daruj mi duši, které je dlouhá chvíle cizím pojmem, která nezná reptání, vzdychání a nařikání a nedopust, abych si dělal tuze velké starosti o něco, co se stále nadýmá a co se nazývá "JÁ".

Pane, dej mi smysl pro humor. Daruj mi milost, abych poznal v životě trochu štěstí a sdělil o tom druhým.

Sv. Tomáš Morus

O jemnocitu

Chybící takt není žádná nemoc, ale výrazem sobeckého postoje. Sobectví existuje v mnoha formách, ale každá z nich prozrazuje beztaktnost. To ani nemůže být jinak. Tak jako zamilovaný vidí a slyší jen druhého, tak existuje pro sobce zamilovaného do své osoby jen jeho "já". Že jsou na světě ještě jiní lidé, pozoruje právě tak málo jako zamilovaný všeobecně. Proto mluví v domě oběsence o provaze nebo s člověkem postiženým rakovinou o vysokém čísle úmrtnosti při této nemoci. Přisedne pohodlně k lidem, kteří by rádi byli sami, vypravuje vtipy na zpáteční cestě z pohřbu a upozorňuje na očividné skutečnosti, pro které se beztoho již dávno zlobíme.

Lidé bez jemnocitu jsou jako tlampači. Ti také vysílají bezstarostně své pásmo, hrají hloupé šlágry, je-li člověku úzko u srdce a dávají politický přehled, když jsme spokojení a šťastní:

Jediný lék proti beztaktnosti: mlčet, pozorovat, přemýšlet. Možná, že přijdeme při tomto léčení na to, kolik osudů je na světě. Velký počet lidí je nemocný, možná že to jsme všichni. Každý nosí u sebe něco co omezuje jeho radost ze života. Může to být událost, která ho znepokojuje nebo trpí nějakým tělesným nebo duševním nedostatkem, třeba je přepracován nebo má různé starosti, pro které se nemůže radovat. To bychom museli vypátrat, ale ne mluveným dotazníkem. Proto se o těchto věcech napřed nejlépe vůbec nezmiňujeme. Kdo o tom chce mluvit, začne sám, a kdo nechce, toho k tomu nesmíme přimět.

Proto základní pravidlo: co by mohlo být druhému trapné, o tom nemluvíme nebo to neděláme. Ovšem že musíme napřed uvažovat o tom, co by mohlo být druhému trapné.

Což když se nevědomě dotkneme choulostivého místa? Nuže, máme-li oči také pro druhého a ne jen pro sebe, tak to poznáme a můžeme přejít k něčemu jinému.

Jiná forma sobectví je dělat se důležitým. Je správné, že máme druhému pomoci. Obyčejně jdeme bohužel jen jako soudci světem a čekáme na protizákonné jednání, abychom je mohli odsoudit. My bychom přece měli jít světem jako lékaři, jako lékaři z lásky k nemocnému.

Často je již netaktní nazvat věci správným jménem. Jistě nemáme být příliš citliví, ale nešťastní a trpící citěji jemněji než zdraví. Máme-li bolení hlavy, působí nám bolest již malý hluk, který si jindy ani neuvědomíme.

Je zvláštní, že právě mezi zbožnými lidmi jsou někdy dost netaktní současníci. Jak je to možné? Možný důvod je asi ten, že máme pevný "světový názor", který je také ještě správný a tu věříme, že už je vše, nutíme-li někoho do tohoto světového názoru. Ano, tam patří, každý člověk musí být křesťanem... Nikomu nemůžeme víru vnutit. Musí ji uchopit sám, a dovedný kousek spočívá právě v tom, že mu k ní ukážeme cestu. To ale sotva udělá ten, kterému držíme víru beztaktně před nosem. My jsme ovšem v naší víře "doma", řešíme s ní všechny problémy našeho života a nemůžeme proto rozumět, že to druhý neumí. Možná, že jsme dokonce objevili tajemství kříže, pochopili, že

utrpení může být plodné a hojivé. Potkáme-li trpícího, vysvětlujeme mu, že to není vůbec tak zlé, naopak, že může hodně získat, jen když snáší své neštěstí s odevzdaností. Při tom však rádi zapomínáme, že v tom okamžiku o utrpení jen mluvíme, ale druhý je prožívá.

Mít jemnocit znamená, že se dovedeme vžít do cizí duše. Závisí ovšem na našem nadání, jak dalece se nám to zdaří. Ale hlavní překážkou je, že nechceme opustit sami sebe. Proto asi panuje ve světě taková disharmonie. Každý hlomozí na svůj způsob a nestará se o druhého. Nikdo nenechá platit druhého a každý zavrhuje bez přemýšlení všechny názory a mínění, které nejsou jeho vlastní. A nekladně stoupá tento kočičí koncert k nebi.

My křesťané se musíme snažit, abychom do toho přivedli trochu souzvuku!

(Upraveno podle M.Horaticzuka)

VELKOMORAVSKÝ ROK 1985
=====

Blížíme se historickému roku 1985. Budeme vzpomínat významného výročí - smrti moravského arcibiskupa sv.Metoděje, který zemřel dne 6. dubna 885 za panování knížete Svatopluka (871 - 894). Velkomoravská říše (830 - 906) vstoupila tehdy do evropských dějin knížetem Mojmírem (830 - 846), který rozšířil svou vládu i na Slovensko a Panonii. Po Mojmírovi nastoupil Rostislav (846 - 870), který se zasloužil o Moravu povoláním svatých misionářů - bratrů Cyrila a Metoděje, kteří pokřesťanštili Velkou Moravu.

Velkomoravská říše byla ve své době mocným státem, jehož významu bylo vzpomínáno ještě dlouhou dobu po tom co byl vyvrácen maďarskými nájezdy. Touto Velkomoravskou říší začíná i naše více než tisíciletá politická, kulturní a křesťanská tradice našeho státního a národního života.

Největší státnickou postavou byl kníže Svatopluk. Na trůn se dostal zradou svého strýce Rostislava a když porazil roku 874 bavorské vojsko, uznal východofrancký král Ludvík Němec mírem ve Forchheimu samostatnost Velké Moravy a uzavřel se Svatoplukem smlouvu o neútočení.

Svatopluk si podmanil české kmeny a připojil ke své říši krakovský kraj, slezské kmeny a Lužici a rozšířil svůj vliv v nynějším západním Maďarsku, Panonii.

Arcibiskup Metoděj vybudoval na Moravě a v Panonii samostatnou arcidiecézi podřízenou přímo papežské kurii. Jejím charakteristickým znakem bylo používání slovanské liturgie. Církev měla ve Velké Moravě několik hlavních funkcí:

1. Upevňovala nezávislost moravského státu na francké říši.
2. Tvořila důležitou součást státní správní soustavy.
3. Položila základy národní kultury. Svatí bratři pochopili úkol, jímž byli pověřeni, daleko hlouběji než moravská knížata tušila. Cyril upravil dle řecké kursivy pro slovanskou řeč písmo, t.zv. glagolici, a přeložil nejdůležitější bohoslužebné texty. Tím položili základ k slovanské literatuře a zajistili si nehynoucí památku u všech slovanských národů.

4. Spolupracovala při expansi Velkomoravské říše, když se arcibiskup Metoděj účastnil tažení proti pohanským zemím.

Svatopluk vytvořením Velkomoravské říše dosáhl postavení, které se rovnalo tehdy královské moci. Když vyjednával arcibiskup Metoděj roku 880 s papežem Janem VIII. o další organizaci moravské církve, papež ve zvláštním listě slavnostně oslovil knížete Svatopluka titulem "král".

Když se Svatoopluk roku 884 setkal s císařem Karlem III., jednali oba panovníci jako sobě rovní. Jeho Velkomoravská říše se plně vyrovnala ostatním říším v tehdejší Evropě. Bohužel po jeho smrti jeho syn Mojmir II. (894 - 906) a jeho bratři nedovedli udržet jeho dědictví a roku 906 Velká Morava po několikaletých nájezdech Maďary byla vyvrácena. Blažej Ráček píše v Československých dějinách: "Staroslavný Velehrad a ostatní hrady lehly popelem, kníže, mnoho lidu, biskupové i kněží pobiti, otřesená budova státní i budova církevní byly do základů rozmetány, takže nezůstal kámen na kameni. A marně se tážeme kronik, kdy a jak se tyto hrůzy sběhly. Ne našel se nikdo, kdo by byl smrtelný zápas Velkomoravské říše vylíčil, kdo by jí byl zapěl pohřební píseň, zalkal nad jejími troskami. Svato-

plukovy pruty nezůstaly kovovou metlou na nepřátele Slovanstva. Roku 906 je poslední zpráva o vypuzení Maďarů z Moravy, pak nastává hrobové ticho. Říše velkomoravská, omezená už jen na Moravu a Slovensko, které bylo později také od Moravy odňato, zanikla. Zánik Velkomoravské říše byla největší politická pohroma našeho národa, kterou nenapravilo celé tisíciletí."

Kníže Svatoopluk a arcibiskup Metoděj jsou dvě historické osobnosti velkomoravské říše. Jejich dědictví a jejich odkaz přetrvaly více než těchto tisíc let. Moravané jsou pyšní na vlastní historii a i když Morava později ztratila své výboje a byla za Přemyslovců začleněna do Čech, nepřestali ji mít ve svých srdcích. Smrtí arcibiskupa Metoděje roku 885 ztratila Morava svého duchovního pastýře a učitele, jeho žáci byli později rozeznáni a ponejvíce se uchýlili do Bulharska. Moravská říše trpěla také zákazem slovanského obřadu a válečnými událostmi. Arcibiskup Metoděj byl pochován v památném Velehradě za velké účasti věřícího lidu a toto nynější významné výročí jeho smrti nám dává vzácnou příležitost se vrátit k jeho věčnému dílu - pokřesťanství Moravy, založení slovanské literatury, povýšení slovanské řeči na bohoslužebný jazyk, zřízení velehradského arcibiskupství a pokřtění českého knížete Bořivoje a jeho manželky, svaté Ludmily. (Pokračuje)

J. Kunčíř

Neříkej raději nic, než něco zlého. Pak udržíš mír! KGI

Poštovní známka

Papež Jan XXIII. se nechal při různých příležitostech strhnout k humorním a sebekritickým poznámkám. Tak se stalo i při pohledu Sv. otce na první vatikánskou známku se svým portrétem. Kompetentní úředník předložil papeži novou sérii známek a dovolil si podotknout, že tu vznikla pěkná, zdařilá série. - Jan XXIII. ho však chlácholil: "Nuže..... hezká série! Že nejsem hezký, to vím, ale za tak ošklivého bych se nebyl pokládal!"

OBRÁZEK ZE SVĚCENÍ SVATOHOSTÝNSKÝCH KORUNEK VE VATIKÁNE

Nadešla neděle, pro nás nejpamětnější den v Římě - audience u sv. Otce 21. července. Připravili jsme se mší svatou. O desáté hodině přijelo pro nás pět kočárů. Napřed jel vůdce deputace dr. Stojan, za ním opat Norbert Drápalík z Nové Říše v bílém hávu premonstrátském. V obou prvních kočárech byli též zástupci Orlů v orelském kroji. (Dolanský a Stadník.) První dva vozy budily senzaci: kroj Orlů se Římanům líbil, takže nemohli od nich oči odvrátit. Najednou povoz dra Stojana zmizel, a když jsme se po něm u Vatikánu ptali, zvěděli jsme, že zjel pro papežského dvorního fotografa, aby deputaci se sv. Otcem vyfotografoval. Fotograf nechtěl v neděli do Vatikánu, ale známé energii dra Stojana nemohl odolati. S vítězoslavným úsměvem přijel po chvíli dr. Stojan a prohlásil, že se dáme se sv. Otcem fotografovat, což jsme ovšem považovali na nespílitelné přání. Ve Vatikánu byla uvedena delegace do sálu sousedícího s pracovnou sv. Otce a než se nadála, stál již Pius X. uprostřed jako dobrotivý otec mezi svými dětmi, prohlížeje s velkým zájmem koruny svatohostýnské, které na stříbrném podnosu drželi dr. Stojan, opat Drápalík a P. Ostrčilík. Jeho Svatost každého člena delegace zvláště přivítal a podal prsten k políbení. Žertovně oslovil moravské theology z Germanika ctp. Machotu, Ševčíka a Petrželku, kteří se i s frátrek Kotačkou O.S.D., rodákem z Ostrožské Lhoty na Slovácku, k delegaci připojili. Právil jim: "No, chlapi, už jste zkoušky udělali?" Nato oslovil delegaci: "Blahopřeji vám k takovému významnému výkonu, kterého jste se k oslavě Matky Boží podjali. Zároveň vám za tuto námahu děkuji." Vyslovil dále radost nad tím, že vidí u sebe Moravany, dítky sv. Cyrila a Metoděje. Neméně se zaradoval, slyše, že koruny byly cestou do Říma položeny na hrob sv. Marka v Benátkách a vyneseny na novou kampanilu, do níž sv. Otec daroval zvony.

Ředitel papežského biblického ústavu dr. Lad. Fonck T.J. sv. Otcí krátce přednesl dějiny úcty Matky Boží na posv. Hostýně, připomenul obětavost katolického lidu moravského a předložil nápis uvnitř koruny mariánské vyrytý: "Pořízena jsem vděčností lidu cyrilometodějského na oslavu Marie Panny v touze větší slávy Boží. Praha jest mé rodiště, posvěcena jsem v Římě Piem X. L.P. 1912."

Sv. Otec slavnostně poželhal koruny a poslanec dr. Stojan ho ujistil; že se za něho na posv. Hostýně všichni budou modliti. Sv. Otec zvažněl a dojat odpověděl: "Děkuji vám, i já se za vás budu modliti. Žehnám vás, vaše příbuzné, vaše práce a všechny vaše zájmy, aby prospěly církvi svaté, vám i mně na přímluvu Matky Boží." Potom posvětil památky, které členové delegace s sebou přinesli a udělil žádané pravomoci a výsady. Vtom shlédl fotografa Felice, kterého deputace přivedla, aby památný okamžik svěcení zvěčnil. Sv. Otec pravil: "Co ty tady chceš?" Členové delegace odpověděli sv. Otcí prosbou, aby se dal společně s korunkami fotografovat. Sv. Otec se usmál a ptal se fotografa: "Kde máš své věci a kde to má být?" Fotograf ukázal na pracovnu sv. Otce, načež sv. Otec kázal delegaci vstoupiti a sám k nemalému úžasu našemu odstěhoval židle, aby se skupina mohla sestavit. Po fotografování vypálal se sv. Otec na Orly a tělocvičné naše organizace s velkým zájmem. Když dr. Stojan vzpomněl v rozhovoru J.E. pana kardinála Bauera, jenž korunovací jménem Jeho Svatosti vykoná, dotazoval se sv. Otec na jeho zdraví a žádal, aby mu vyřízen byl pozdrav. Ke konci pravil: "Pozdravujete ode mne své známé a všechny moravský lid." Každému účastníku podal ruku k políbení a milostivě celou delegaci propustil. Členové deputace nikdy nezapomenou této audience. 3 Fotografování se sv. Otcem za tak zvláštních okolností vzbudilo ve Vatikánu úžas a prohlašováno bylo za "inauditum".

Superior P.A. Ostrčilík T.J. vzpomíná:

Konali jsme zpáteční cestu z Říma s korunkami svatohostýnskými. Vyjeli jsme večer z Ankony po moři do Rjaky. Po večeri uchýlil se každý jak mohl do nějaké kabiny na odpočinek. Já měl kabinu vedle parního kotle. Nemohla horkem vydržet, vstal jsem o 4. hod. ranní a vyšel na palubu. Tam prázdnou, ani živé duše. Jen nedaleko stožáru vidím na svinutém lanoví něco černého, schouleného, zamotaného ve známý ošumělý vlák s 'beňovským' kloboukem na tváři: Byl to vůdce naší římské delegace probošt dr. Stojan, který o všechny se postaral, aby se někam pohodlně uložil, ale - jak obyčejně - na sebe zapoměl a na palubě přespál. Sestoupil jsem dolů, vzbudil jsem některé z našich poutníků a vyzval, aby se šli podívat na vůdce naší delegace...

ELITA CÍRKVE

Před časem vysílali v německé televizi hanlivý pořad o OPUS DEI, elitě našeho kněžstva akřesťanstva. Každý kněz OPUS DEI musí nejdříve získat akademický titul v jiném oboru, pak začne studovat teologii. Každý kněz nosí kolárek A proti OPUS DEI útočili polopravdami a nepravdami lidé, kteří buď museli z OPUS DEI odejít, nebo se tam vloudili, aby nahromadili tzv. materiál, který obratně přeformovali v lež. Sám sv. Otec si této organizace velmi váží a klade do ní velké naděje. Zejména v polorozpadlé katolické církvi ve Španělsku pomáhá k rozvoji pravé víry ze všech sil - jak nám píše P. Bernáček. Ve španělské vládě sedí samí ateisté, z toho tři odpadlí kněží-řeholníci. Ale co přišlo o štvanicích proti OPUS DEI profesor pro církevní dějiny na teol. fakultě university v Augsburgu, P. Walter Brandmüller:

Historik, který viděl vysílání v WDR, si hned uvědomí historickou podobnost, totiž štvance proti jesuitům, zejm. v 17. st. Jako příklad nám poslouží hromada podobných výčitek, jaké nahromadil v r. 1619 resp. 1633 jurista Johan Seyffert v "Podrobném traktátu o jesuitské monarchii." Obvinil jesuity ze všeho možného neřádku a odpornosti. Celý svět je zná jako vrahy a traviče, jejich koleje jsou opevněná vězení a sklady zbraní /vzpomeňme na obvinění komunistů, že řeholníci přechovávají ve zpo- vědnících/! /zbraně!! pozn. red./ mají nesmírné bohatství a aby je rozmožili, každý i nejhorší a nejhanebnější prostředek je jim dobrý. V lékárnách vyrábějí nové druhy jedů, jimiž se může otrávit vzduch, voda, prahy dveří atd.

Čarování, nemravnost, klamání lidu - nic v repertoáru nepřátel jesuitů nechybí.

Zvlášť se překrucovala pravidla jesuitského řádu: jesuita musí svého představeného poslechnout i tehdy, je-li mu nařizována vražda nebo nějaká nemravnost.

Mezi odpůrci jesuitů byli i prominentní katolíci. Konvertita a spisovatel Kaspar Schoppe a významný, jinak záslužný kapucín Valerián Magni. Obviňuje jesuity z bludů, ba dokonce z nevěry a zapřísáhá varovně papeže, aby si dal pozor před jejich klamy.

Nechybí ani literatura z řad jesuitských odpadlíků-renegetů. Býv. jesuita hrabě Pavel von Hoensbroech/1852-1923/, který odpadnul v r. 1895 k protestantům a stal se žurnalistou, napsal jako znalec jesuitů "řadu zdeformovaných "pravd" o své bývalé řeholi, kterou zradil.

Kdo zná skutečnost, ví, že jesuité byli hlavní uskutečňovatelé reformy tridentského sněmu a získali tu mnoho zásluh, které všechny pomluly přežily. I Opus Dei přežije štvance a lži svých nepřátel. Sv. Otec mu plně důvěřuje.

("Klub")

Mše sv. na okresech jako dosud - nezměněná!

IV. odbor JSM: První neděle v měsíci v 7 hodin v Brigit-takirche, Vídeň XX.

Noví členi rakouské vlády (viz na obrázku zleva do prava): min. financí Vranitzky, kancléř Sinowatz, ministr pro záležitosti rodin, mládeže a další kompetence Fröhlich-Sandner, min. zahraničí Gratz, min. školství a osvěty Moritz, min. dopravy a pro zůstávání podniky Lacina.

Zda splní nová "koštata" naděje, které jsou do nich vkládány? (Takový politik je opravdu univerzální genius, jak u nás tak i jinde: dnes zastává ten úřad, zítra onen, pozítří jiný...)

SPO má zase jednu dva generální tajemníky: jsou jimi Fritz Marsch a Peter Schieder, dosavadní městský rada ve Vídeňské radnici - aby se mohlo "účinněji čelit ÖVP", to znamená: generálnímu tajemníkovi lidové strany dr. M. Graffovi...

14.9. na konferenci ("Parteirat") SPO prohlásil předseda Sinowatz, že v čele strany mají stát jen lidé s dobrou pověstí - čistou vestou ("nur integre und herzeigbare Leute")...

Z SPO se má stát strana "středu".

Rakousko je státem "nředčasných duchodců"; kam to ještě povede?

Každou minutu musí být v Rakousku splaceno 130.000 šilinků z rakouského státního dluhu (na př. úroky)!

Rakouský odborový svaz chce v říjnu ve velké kampani získat nové členy, kterých od roku 1980 velmi ubylo.

Každý Rakušan je prý v průměru členem čtyř spolků...

Ve Vídni jsou ulice na nesčetných místech rozkopané - často není po dlouhou dobu vidět žádného dělníka na staveništi... musí to opravdu tak být?

A rovněž u nás ve Vídni je prý riskantní pít vodu ze studní...

Je nová Všeobecná nemocnice (AKH) již nyní "barabizna na strhnutí"? Správky se hromadí a stojí gigantické obnosy a není vidět konce...

Vklady na knížky se velmi snížily... Není divu!

Nač je třeba "Tag der offenen Tür" ve vídeňské radnici? Vždyť to jsou zbytečně vyhozené milióny z kapses všech poplatníků!

A jaké to bude ve videňské radnici za nového starosty? A máme dokonce i nového (prvního) místostarostu...

V USA se prý "zavře každý měsíc jeden 'Zwentendorf'-atomová elektrárna"...

Baptistický kazatel Billy Graham v Sovětském svazu!

ČSSR je proti tomu, aby si Rakousko pořídilo americká letadla ("Abfangjäger")!

Sovětské rakety, namířené na Německou spolkovou republiku a severní Itálii, postaveny blízko československo-rakouských hranic!

Ročně se pokusí nejméně 500 osob překročit rakousko-jugoslávskou hranici... (do svobodného světa)...

"Obchodníci" s omamnými jedy se nyní vyhýbají rakousko-jugoslávské hranici pro ostřejší kontroly...

Španělské děti nemusí dělat žádné domácí úkoly!

V minulém roce vystoupilo sice ještě 37.129 osob z víry (z toho 33.478 katolíků), to je o 5 % více než roku 1982. 1981/82 dělalo zvýšení 21 %.

V prvním pololetí 1984 vystoupilo ve vídeňské arcidiecézi o 13 % méně lidí z církve než v prvním pololetí 1983. Zároveň se zvýšil počet těch, kdo se zase vrátili ke své víře.

Sv. otec Jan Pavel II. navštívil během své 12denní cesty po Kanadě různé části země a promluvil s různými vrstevami obyvatelstva... V Montréalu blahopřel Marie-Leonie Paradis (1840-1912), zakladatelku kongregace, která se zabývala vedením domácností na farách a v seminářích...

Tradiční "Maria-Namen-Feier" byla opět první oslava jména Panny Marie po smrti P. Pavlíčka, zakladatele "Rosenkranz-Sühnekreuzzug"; zúčastnilo se jí přibližně 20.000 věřících spolu s předními činiteli veřejného života, biskupa z Fatimy a jednoho spolubratra z Indie... Bylo dááno "filmové interview" s Matkou Teresou z Kalkuty na téma "Čiňte co se modlíte" (Matka Tereza nemohla ze zdravotních důvodů přijet)....

14.9. slavili věřící "Friedensvesper" na Heldenplatz v upomínku na návštěvu Sv. otce v Rakousku v loňském roce...

Feyerlicher Einzug mit der Fatima-Statue. Priester, Schwestern und Gläubige öffneten sich dem Motto (Photos: Votava)
Stadthalle 8. a 9.9.1984

Interview für die Maria-Namen-Feier. Mit Mutter Teresa spricht P. Zankanella, der neue Franziskaner-Provinzial

P. Benno Mikocki, der Organisator der Feler (Gürer)

Kardinal Slipyj nach seiner Freilassung 1963 in Wien

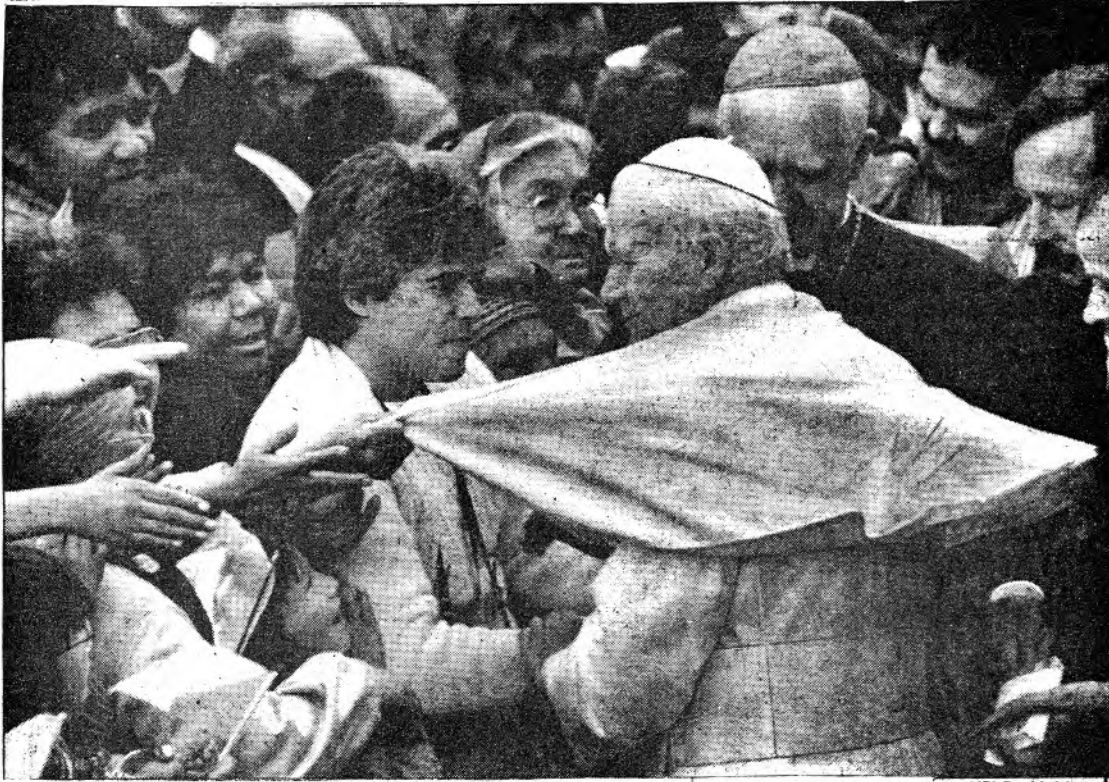
+ kard. Slipyj

Nástupce P. Pavlíčka

Svatý otec
v Kanadě

UPI-Funkbilder

.. a ještě
v Kanadě..

(Foto Holzner)

naši noví
ministři..

Leistungsfeindliche STEUERQUOTE

Abzüge vom
Lohn:

1975:	15,4%
1979:	19,8%
1983:	24,4%

1970

1984

Von jeden
verdienten S 1.000,—
müssen wir 1984 S 430,—
Steuern abliefern.

co nám
zůstane
z tisíci
šilinků..

Náš oznamovateľ

Naši jubilanti

Marie
Frimmelová (70)

Růžena
Rejková (75)

František
Křenek (75)

Josef
Pojar (70)

Josef
Zachář (65)

Přejeme jmenovaným, ale i všem ostatním čtenářům a přátelům, kteří oslavují jakékoli jubileum, ze srdce mnoho zdraví, spokojenosti a Božího požehnání!

Čs. lidové sdružení (sekretariát), Vídeň XV., Pelzgasse 17/1 (přízemí): úřední hodiny a půjčování knih vždy první čtvrtek od 19 do 20 hodin.

Mše sv. v kostele na Rennwegu
Každou neděli a každý svátek v 7 h. a v 10 h. --- Každou třetí neděli v 10 h. rytmická mše sv.

Mše sv. v kostele Na nábreží, Vídeň I.
Každou neděli a každý svátek v 8, 10 h.

Svatováclavská mše sv. se konala v neděli 30. září v 10 hodin v českém kostele na Rennwegu za účinkování sboru JSM za řízení J. Hrabánka.

Poslední poutní pobožnost na Kaasgraben se koná v neděli 7.10.1984 v 15 hodin.

IV. odbor JSM pořádá v neděli 14.10. pout do Maria Schutz. Jízdenky lze obdržet u funkcionářů odboru.

Přátelský večírek Orla XV. se koná ve čtvrtek 18.10. v 19,30 hodin v Pelzgasse 17.

Výlet Orla XV. do Loreta se koná v neděli 4.11. Bližší bude včas oznámeno.

Děkujeme srdečně za všechny dary na tiskový fond našeho listu!

Pout do Mariazell

Jako každoročně třetí sobotu v září, jsme konali naši pout do Mariazell, kde zase zazněl u Matky Boží český zpěv. Bylo tam opět velmi živo - není divu, počasí bylo pěkné. Mši sv. u milostného oltáře v 10 hodin sloužil P. Dominik spolu s dvěma mladšími spolubratry, za krásného mariánského zpěvu a doprovodu varhan. Ve svém proslovu nám celebrant vysvětlil evangelium dne a proč se vždy vyplácí být věrným ctitelem mariánským. Velmi mnoho věřících s námi přistoupilo ke stolu Páně... Pro převelký počet poutnických skupin nám nebylo možné mít odpoledne naší tradiční adoraci, jak jsme to vždy činili, takže každý z nás musel tuto pobožnost vykonat soukromně. A skoro by ani nedošlo ke krátkému rozloučení s Matkou Boží, neboť oddávky se mši sv. trvaly velmi dlouho... Velmi početní byli proti nám poutníci "Bauernbundu" a rytíři řádu sv. Lazara z celého světa... - Trochu mrzutý šofér (patrně vždy) nám sice poněkud kazil náladu, ale den, přesto plně pohody a přijaté milosti nám zase vše vyrovnaly.....

Neustávejme se modlit za mír světa a dostatek dobrého do-rostu na vinici Páně a v rádo-vých povoláních.

Úvaha o penězích

Poněvadž peníze ztratily svoji hodnotu, nemohou už déle být pramenem všeho zla. Jejich místo zaujímá teď úvěr. Touha, dnes koupit a platit později, pramení z obavy, že to co si dnes odřekneme, může být zítra dražší. Kdo ještě věří, že musí žít přiměřeně poměrům, může být jen podivínem. Ne hrabivost nebo bezuzdný materialismus nechá leckoho zapomenout každou odpovědnost, nýbrž poznání, že peníze jsou dnes nejméně trvanlivý majetek. CD.

Vyšlo číslo 2 "ORLA"

Herausgeber, Verleger (Medieninhaber), Redaktion: Tschechoslowak. Volksvereinigung in Österreich. Verlags- und Herstellungsort. Wien. Gemeinsame Adresse: 1150 Wien, Pelzgasse 17. Verlagspostamt 1150 Wien. Mitteilungsblatt der Tschechoslowakischen Volksvereinigung. --- PSK-Konto Nr.7509.267